

та съ лѣкарството, и дава го на цара; а той съ едната си ръка приема отъ лѣкаря чашата, съ другата мѣ подава писмото, и до гдѣто Филиппъ прочиташе, Александръ безъ да сѣ сзмнѣва, безъ да сѣ страхѣва, испива чашата. Стой, о Александре, какво правишь? До толко ли презырашь живота си? И първо не испытвашъ ли, та да сѣ надчишь потънко, ако наистина лѣкарътъ е виноватъ, или невиненъ? Дай мѣ първенъ да прочете писмото, и като познаешъ съвѣсть-та мѣ отъ лицето мѣ, послѣ или остави, или земи чашата; нъ ты ли піешъ напредъ, а той прочита подыра? Че толко ли голѣмо довѣріе имашъ къмъ единъ человекъ? Да; тѣй дѣмаше въ себе си Александръ: Филиппъ е и врачъ, и пріятель; азъ както вѣрвамъ въ искѣството мѣ, тѣй сѣщо вѣрвамъ и въ пріятелството мѣ. Александръ вѣрваше право, защото здравіето, което полдчи отъ онѣи лѣкарство махнѣ светнатя, и азжовнатя омыслъ. На предлога; Великий Александръ, царьтъ, побѣдителътъ, побѣдоносецътъ вѣрва Филиппа, и мѣ предава живота си; вѣрва ако и да имаше омыслъ, че ще го отрови, защото той помысли, и рече въ себе си: Филиппъ е лѣкаръ, слѣдователно той ще ма излѣкѣва; Филиппъ е пріятель, слѣдователно той не ще ма отрови; и ты Христіанино, или въ болеститы си, или въ нѣждыты си, или въ потрѣбеноститы си ако сѣ предадеши на Божитѣ рѣцѣ, на чіи рѣцѣ мыслишь, че сѣ предавашъ? Той е Богъ, той е ваща, и слѣдователно рѣчи и ты въ себе си: Той е Богъ, слѣдователно като всемъдръ той познава, какво ми трѣбѣва; той е ваща, слѣдователно като преблагъ той ще ми даде цюто ми трѣбѣва; азъ вѣрвамъ въ премъдрость-та мѣ, вѣрвамъ въ любовь-та мѣ; азъ не искамъ дръго, освенъ онока, което иска за мене Богъ мой, и отецътъ мой; азъ не просѣ нищо отъ него, защото азъ не знаѣ, цю просѣ, не познавамъ, кое ми е полезното; нѣка го познае той, който е премъдръ Богъ; нѣка ми го даде онъ, който е отецъ всеблагъ. Боже мой, отче мой, былъ съмъ на тоа свѣтъ боленъ, или здравъ, богатъ, или сиромашъ, ученъ, или недченъ; былъ съмъ достигнѣлъ на голѣмы достоинства, или съмъ останѣлъ въ смиренното си състоаніе; ималъ съмъ дѣца, или нѣмалъ; обичали ма были человекити, или ма мразали; живѣлъ съмъ былъ оцѣ дѣлаго време, или съмъ умрѣлъ днесъ, или ѹтрѣ, азъ не знаѣ, кое ми е полезно; ты го познавашъ, и направи онока, което знаещъ ты; не както азъ искамъ, нъ както ты; да бѣде тво-